

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

Posl. br. P-887/2025.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu pojedincu Nadi Nekić Plevko u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o. OIB: 25132169807, Zagreb, Lonjička ulica 2A, zastupano po punomoćniku Domagoju Tomiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, kojeg zastupa punomoćnica Sofia Petković, odvjetnica u Odvjetničkom društvu GLAMUZINA & GROŠETA d.o.o., Zagreb, Trg žrtava fašizma 5, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne rasprave, zaključene dana 30. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s danom objave presude dana 9. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

1.) Usvaja se tužbeni zahtjev koji glasi:

" 1. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 069-50-2657721 sklopljenog dana 09.02.2005. godine između Miroslav Lakić, Zagreb, Ulica Huga Ehrlicha 11, OIB: 33614533336 kao korisnika kredita s jedne strane i Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 kao kreditora s druge strane, i to u dijelu koji glasi: „1,00% (jedan posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

2. Nalaže se tuženiku, Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Druga fundacija SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807 plati iznos od 149,15 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od dana 16.03.2005. godine do isplate po stopi koja je:

- do 31.12.2007. godine, određena Uredbom o visini stope zatezne kamate; od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine, određena za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena,

od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine, određena za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

od 01.01.2023. godine do 29.12.2023. godine, određena za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena,

od 30.12.2023. godine do isplate, određena uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana. "

2.) Nalaže se tuženiku, Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Druga fundacija SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807 naknadi parnični trošak u iznosu od 1.226,55 eur sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, određenom uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 24. ožujka 2025. podnio tužbu protiv tuženika. U tužbi je navedeno da su 9. 2. 2005. Miroslav Lakić, iz Zagreba, Ulica Huga Erlicha 11, i tuženik Raiffeisenbank Austria d.d. sklopili Ugovor o kreditu, broj: 069-50-2657721 (dalje Ugovor o kreditu ; list 10 do 14 spisa) , i to tuženik kao kreditor, a Miroslav Lakić kao korisnik kredita, kojim je tuženik kao kreditor odobrio korisniku kredita kredit u kunsjoj protuvrijednost iznosa od 23.364,00 CHF, da je u članku 3. Ugovora o kreditu uz ostalo ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti administrativnu naknade, i to kako slijedi: „ 1,00% (jedan posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“, da je u tom smislu korisniku kredita naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.123,12 kn / 149,15 eur i to zaključno sa danom 16. 3. 2005. , da je Ugovor o kreditu tipski ugovor kojeg je sastavio tuženik te da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i da ta odredba nije jasna i razumljiva jer iz nje ne proizlazi što konkretno ulazi u trošak obrade kreditnog zahtjeva. Navodi da je ta odredba prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu potrošača. Tužitelj navodi da su korisnik kredita i tužitelj sklopili Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine kojim je tražbina prenesena tužitelju.

2. U svom odgovoru na tužbu od 19. svibnja 2025. tuženik primarno prigovara postavljenoj vrijednosti predmeta spora u odnosu na deklaratorni dio tužbenog zahtjeva kao previsoko određenoj, te predlaže da sud odredi vrijednost predmeta spora. O navedenom prigovoru kao i navodima odgovora na tužbu tužitelj se detaljno očitovao svojim podneskom od 30. svibnja 2025. O prigovoru tuženika sud je odlučio raspravnim rješenjem od 31. ožujka 2026. utvrđujući vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.549,15 eura imajući u vidu odredbu čl. 37 Zakona o parničnom postupku te 19. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, br. 118/2018, 51/2023) kao i recentnu sudsku praksu općinskih i županijskih sudova kao te Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

3. Nastavno tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije navodeći kako tužitelj aktivnu legitimaciju temelji na ugovoru o ustupu tražbine zaključenom s korisnikom kredita. Tužitelj aktivnu legitimaciju temelji na ugovoru o ustupu tražbine zaključenom s korisnikom kredita. Tuženik prije svega osporava da bi korisnik kredita imao kakav zahtjev prema tuženiku. Međutim, sve i da ga je imao, isti zahtjev nije mogao prenijeti na tužitelja jer se radi o pravima koja mu pripadaju zbog njegovog statusa potrošača uslijed zakonodavnog uređenja koje potrošačima pruža posebnu zaštitu. Tuženik navodi da sukladno odredbi čl. 80. Zakona o obveznim odnosima vjerovnik ne može na treću osobu prenijeti tražbinu koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog. U konkretnom se slučaju radi o (eventualnoj) tražbini koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na treću osobu. Cilj posebne zakonske regulacije za potrošače je viši stupanj zaštite fizičkih osoba koje nastupaju izvan svoje poslovne djelatnosti u odnosima s trgovcima koji nastupaju u okviru svoje poslovne djelatnosti. Prihvatanjem prijenosa prava korisnika kredita na tužitelja postigao bi se suprotni učinak jer tužitelj (trgovac) u ovom postupku nastupa u okviru svoje poslovne djelatnosti, a zahtijeva prava koja može zahtijevati isključivo potrošač (korisnik kredita). Također, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača jasno je propisano da se utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite mogu primijeniti samo u postupcima koje „potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika“ a ovaj postupak nije pokrenuo potrošač, nego trgovačko društvo. Tuženik stoga predlaže da sud bez daljnjeg raspravljanja tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan obzirom da tužitelj nije aktivno legitimiran za postavljanje takvog zahtjeva.

4. Tuženik navodi da ako sud smatrao da je za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari potrebno provesti postupak, tuženik tužbu i tužbeni zahtjev osporava u cijelosti. O predmetu spora tužitelj smatra djelomično ništetnom odredbu čl. 3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena jednokratna naknada za korištenje kredita, a koja obuhvaća osporavani trošak obrade kredita. Takvi navodi tužitelja su neosnovani. Iznos sporne naknade točno je i jasno određen u čl. 3. ugovora o kreditu, stoga se radi obvezi koja je u cijelosti određena sukladno odredbama čl. 269. Zakona o parničnom postupku. Tuženik ističe da je navedena ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Osim toga, obveza korisnika kredita koja iz iste odredbe proizlazi je određena. Tuženik smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze. Korisnik kredita je iz ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade koja iznosi određeni postotak od iznosa kredita mogao shvatiti financijske obveze koje za njega proizlaze i procijeniti je li za njega takva odredba prihvatljiva ili nije.

5. Tuženik navodi da je plaćanje jednokratne nagrade za korištenje kredita propisano tuženikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a korisnik kredita je potpisom ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Međutim, sve i da je dopušteno provođenja testa poštenosti, a što tuženik osporava, korisnik kredita ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. U tom kontekstu tuženik ukazuje na sudsku praksu suda EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. kao i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima navodeći kako tu odredbu treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

Prema navedenom po stavu tuženika neosnovani su navodi tužitelja da bi tuženik morao u samom ugovoru o kreditu navesti na što se odnosi navedena naknada za odobrenje kredita i koje troškove tuženik istim pokriva. Sukladno zahtjevima zaštite potrošača za valjanost iste odredbe potrebno je da potrošač mora shvatiti (financijsku) obvezu koja za njega iz te odredbe proizlazi, što je korisnik kredita svakako mogao utvrditi iz sadržaja ugovora o kreditu. Tuženik u dokaz svojih navoda dostavlja presudu Županijskog suda u Puli, posl.br. GŽ-311/18 od 3.9.2018. kojom je zauzet stav da određivanje naknade za prijevremenu otplatu kredita nije ništeto ako je takva naknada određena, odnosno određiva, a što se analogno može primijeniti i na naknadu za obradu kredita.

6. Tuženik ujedno ukazuje i na odredbu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti. Korisnik kredita je naknadu platio i na istu nije imao prigovora, a ugovor je u cijelosti ispunjen. Isto tako, i kada bi sporna odredba i bila ništeta, što tuženik osporava, uzrok ništetnosti bila bi zabrana manjeg značaja. Tuženik u tom smislu dostavlja odluku Vrhovnog suda RH, posl.br. GŽ-4/2017-2 od 21.3.2017. kojom je zauzet stav da se radi o zabrani manjeg značaja ako ugovorom nije povrijeđen javni interes nego interes jedne od stranaka ugovora.

7. Tuženik ističe i prigovor zastare no ne prigovara visini tužbenog zahtjeva u kondemantornom dijelu, ali prigovara osnovanosti tužbenog zahtjeva da bi tuženik bio nesavjesni stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. ZOO. Naime, sve i da je predmetni Ugovor djelomično ništeta, što tuženik osporava, tuženik se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem u smislu čl. 1115. ZOO. Tuženik u smislu navedenog osobito ukazuje na činjenicu da je tužba podnesena 19 godina nakon naplate sporne naknade i da se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem za cjelokupno razdoblje neovisno o tome kada je tužitelj podnio tužbu. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da sud tužbene zahtjeve tužitelja odbije kao neosnovane te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak uvećan za zakonsku zateznu kamatu za trošak tekuću od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

8. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u spis i to Ugovor o kreditu od 9. 2. 2005. (list 10-13 spisa), Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesiji lis 51 do

55 spisa) s Obavijesti o ustupu (list 7 i 8 spisa), otplatni plan od 16. ožujka 2005. (list 39 do 50 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem svjedoka; korisnika kredita Miroslava Lakića. Tužitelj je odbijen s dokaznim prijedlogom za financijskim vještačenjem budući tuženik nije ni osporio visinu naplaćene naknade .

9. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/77., 36/77., 36/80., 6/80., 69/82., 43/82., 58/84., 74/87., 57/89., 20/90., 27/90., 35/91., "Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25. dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

10. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kredita i isplatu iznosa od 149,15 eur s pripadajućim zateznim kamatama.

11. Među strankama nije sporno da su tuženik i korisnik kredita Miroslav Laktić sklopili navedeni Ugovor o kreditu.

12. Iz Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru jer korisnik kredita nije obrtnik, niti trgovac pojedinac, već fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost pa se radi o potrošaču sukladno odredbi čl. čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03 – dalje u tekstu: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu. Čl. 6. Ugovora o kreditu određeno je da je namjena kredita " Stambeni kredit za kupnju bez početka " . Niti iz jednog dokaza ne proizlazi da bi korisnik kredita bio obrtnik ili trgovac, odnosno da bi stan za koji je kredit realiziran korišten u bilo kakve poslovne svrhe ili bi bio predmet zakupa . I iz iskaza svjedoka proizlazi da je kredit podigao za kupnju stana za potrebe sebe i svoje obitelji . Prema tome, sud zaključuje da se radi se o kupnji nekretnine; stana za osobne potrebe korisnika kredita i članove njegove obitelji , a ne za poslovne potrebe. Sud je prihvatio iskaz svjedoka jer je logičan i uvjerljiv te u skladu s Ugovorom o kreditu koji je u spisu, a iz niti jednog dokaza ne proizlazi da je svjedok kredit koristio u bilo kakve poslovne odnosno gospodarske svrhe.

13. Čl. 1. Ugovora o kreditu ugovoreno je da tuženik odobrava i stavlja na raspolaganje korisniku kredita kreditu u kunskoj protuvrijednosti od 23.364,00 CHF.

14. Uvidom u Ugovor o kreditu sud je utvrdio da je u čl. 3. Ugovora o kreditu uz ostalo ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,00 % od iznosa kredita , jednokratno, što se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik nije osporio da je korisniku kredita naplaćena navedena naknada u iznosu od 1.123,12 kn / 149,15 eur.

15. Iz Ugovora o ustupu/prijenosu tražbine (cesiji) je utvrđeno da su korisnik kredita Miroslav Lakić i tužitelj sklopili taj Ugovor 30. svibnja 2023. (list 51 do 55 spisa) i o istom obavijestili tuženika dopisom od 30. svibnja 2023. (list 7 spisa) . Tim je Ugovorom ugovoreno da navedeni korisnik kredita ustupa tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku nastalu po osnovi ništetnih odredbi Ugovora o kreditu sklopljenog između korisnika kredita i tuženika, i to tražbinu s osnove ništetnih odredbi

Ugovora o kreditu na povrat preplaćenih iznosa s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada.

16. Tražbina iz Ugovora o ustupu potraživanja je odrediva, tj. činidba koja je predmet ustupa je odrediva, bez obzira na to što u Ugovoru o ustupu tražbine nije naveden konkretan novčani iznos. Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, te je vidljivo da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu. Takvim naznačivanjem predmeta cesije činidba je odrediva jer je ustupljena cjelokupna tražbina, vidljivo je koja tražbina je ustupljena, a visina te tražbine se može utvrditi s obzirom na to da je tijekom postupka nesporno utvrđeno da je tuženik naknadu za obradu kredita u iznosu od 149,15 eur naplatio od korisnika kredita dana 16. ožujka 2005.

17. Odredbom čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23. dalje: ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Tražbina koje je predmet Ugovora o ustupu potraživanja nije strogo osobne naravi bez obzira na to što je ustupitelj potrošač sukladno čl. 3. ZZZP-a, a primatelj je pravna osoba (dakle, nije potrošač). Tražbina koje je predmet ustupa je novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narav protivi ustupu.

18. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa nije odlučno to što je ustupitelj potrošač, a primatelj nije. Identitet tražbine ustupom nije promijenjen što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača kao i pravomoćna presuda donesena u kolektivnom sporu. Tužitelj ima pravo tražiti isplatu temeljem potraživanja svoga prednika budući da se ne radi o tražbini strogo osobne naravi. Ustupom tražbine nije došlo do promjene identiteta tražbine i tužitelj ima sva prava prema tuženiku koja je imao i vjerovnik Miroslav Lakić. Tužitelj je aktivno legitimiran za ostvarenje svoga tužbenog zahtjeva.

19. Prema utvrđenju ovoga suda, u ovom se slučaju ne radi o ustupanju tražbine iz Ugovora o kreditu, već o ustupanju tražbine po osnovi stjecanja bez osnove jer je korisnik kredita isplatio banci iznos na temelju ništetne odredbe Ugovora o kreditu. Tražbina povrata tako plaćenih iznosa sadržajno predstavlja tražbinu po osnovi stjecanja bez osnove jer se ništetna odredba ugovora smatra kao da nije niti ugovorena.

20. Svjedok ; korisnik kredita Miroslav Lakić je u svom iskazu danom na ročištu 30. lipnja 2026. naveo da je kod tuženika realizirao navedeni kredit s namjenom kupnje stana za potrebe sebe i svoje obitelji, da navedeni stan nije koristio za nikakve poslovne ni gospodarske svrhe niti ga je iznajmljivao ili davao u zakup. U iskazu je u bitnom naveo da mu je od strane službenika tuženika dan definiran Ugovor o kreditu

koji bi se mogao okarakterizirati kao tipski te da on prema sjećanju nije imao mogućnosti pregovarati o odredbama istog pa tako ni o odredbi vezanoj za naplatu naknade obrade kredita koja mu je naplaćena kod realizacije kredita, odnosno isplate. Nastavno svjedok je u iskazu naveo da mu je od strane službenika banke kredit u CHF prezentiran kao najpovoljnija valuta za podizanje kredita, naveo je u iskazu da je kredit redovno otplaćivao i u konačnici u cijelosti otplatio.

21. Prema navedenom predmetni Ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je sastavio tuženik. Korisnik kredita iz ugovorne odredbe čl. 3. Ugovora nije mogao zaključiti koji je iznos troškova jednokratne obrade kredita, niti je o tome bio informiran od strane djelatnika banke, niti je bio obaviješten o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih).

22. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi st. 2. tog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

23. Zbog toga sud utvrđuje da je odredba koja je predmet tužbenog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti, u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kredita, ništetna sukladno odredbama čl. 81., 83. i 87. st. 1. ZZP-a. Međutim, ništetnost te odredbe ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora jer Ugovor može opstati i bez te odredbe sukladno odredbi čl. 324. st. 1. ZOO-a.

24. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Dakle, posljedica ništetnosti predmetne ugovorne odredbe je da svaka stranka vraća ono što je primila na temelju te odredbe, tj. svaka stranka ima pravo na povrat onog što je dala. Slijedom navedenog, obveza tuženika po osnovi ništetne odredbe dijela čl. 3. Ugovora o kreditu sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a je vratiti tužitelju utuženi iznos .

25. Nastavno, tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a jer za tu tražbinu nije propisan poseban zastarni rok. Zastara restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetne odredbe o naknadi za odobrenje kredita počinje teći od pravomoćnosti presude kojom se utvrđuje ništetnost te odredbe što znači da zastara te tražbine još nije počela niti teći jer tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti te odredbe (takvo stajalište zauzima Vrhovni sud Republike Hrvatske Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020.).

26. U odnosu na zatezne kamate prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to,

ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik kao trgovac je morao znati i da je odredba o naknadi za obradu kredita ništetna jer nije dao nikakve obavijesti korisniku kredita o tome od kojih se konkretnih troškova ta naknada sastoji, niti je to vidljivo iz Ugovora o kreditu. Zbog toga, zatezne kamate teku od dana izvršenog plaćanja. Stopa zatezne kamate određena prema odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a za odnose izvan trgovačkih ugovora jer tražbina ne proizlazi iz trgovačkog ugovora.

27. Slijedom navedenog, o tužbenom zahtjevu u dijelu koji je sud utvrdio osnovanim odlučeno je kao u točkama 1.) izreke ove presude.

28. O troškovima postupka sud je odlučivao na temelju odredbi iz čl. 154. i 155. ZPP-a te odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/2023. - dalje u tekstu: Tarife) imajući u vidu vrijednost predmeta spora. Kao potrebne troškove za vođenje parnice, u smislu odredbe iz čl. 155. st. 1. ZPP-a, tužitelju koji je u ovom postupku zastupan po punomoćniku koji je odvjetnik je valjalo priznati trošak: sastava tužbe od 24. ožujka 2025. u iznosu od 200,00 eura temeljem Tbr. 7/1 Tarife HOKa, sastava podneska od 30. svibnja 2025. u iznosu od 200,00 eura temeljem Tbr 8/1 Tarife HOKa, sastava podneska od 28. rujna 2025. u iznosu od 200,00 eur temeljem Tbr 8/1 Tarife HOKa, zastupanja na ročištu dana 31. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 eura temeljem Tbr 9/1 Tarife HOKa, zastupanja na ročištu dana 30. lipnja 2026. u iznosu od 200,00 eura temeljem Tbr 9/1 Tarife HOKa, pristupa na ročište za objavu u iznosu od 100,00 eur temeljem Tbr. 9/3 Tarife HOKa, što ukupno iznosi 1.100,00 eur a tužitelju je ujedno priznati i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eur i pristojbe na presudu u iznosu od 100,00 eur, odnosno tužitelju je priznat ukupan iznos troška od 1.226,55 eur sa zatraženom kamatom, te je slijedom iznijetog odlučeno je kao u točki 2.) izreke presude.

U Zagrebu, 9. srpnja 2026.

Sudac
Nada Nekić Plevko

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

DNA:

1. tužitelju po odvj.
2. tuženiku po odvj.

Broj zapisa: **9-3088a-8210f**

Kontrolni broj: **0d524-9424e-c8f79**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NADA NEKIĆ-PLEVKO, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.